

Urmia University

The United States' approach to the expulsion of French Jews (1939–1945)

Shivan Mohammad Khalid ¹

1- Department of History, Faculty of Humanities, University of Duhok, Duhok, Iraq.

ARTICLE INFO

Article type:
Research Article

Received:
2026/04/23

Accepted:
2026/05/30

pp:
32- 42

Keywords:
United States of America;
France;
Genocide;
Jews.

ABSTRACT

Examining the United States' foreign policy regarding the issue of Jews in France during World War II is not merely aimed at identifying the country's ideological or religious perspectives but rather reflects a historical approach to the study of international relations, highlighting the role of the U.S. in shaping the political trajectory of nations based on its strategic interests and objectives. This study seeks to investigate the influence of human, economic, and geopolitical factors on the orientation of U.S. foreign policy by explaining the theoretical and intellectual foundations of American political decision-making. In this context, the situation of French Jews at different stages of World War II and the behavior of the Vichy government toward them are analyzed to show that a significant part of the anti-Jewish policies in France was rooted in structural collaboration with Nazi Germany. The findings indicate that during the early stages of the war, the United States adopted an ambiguous and indecisive stance toward these developments; however, in the final stages of the war, coinciding with the growing influence of Zionist movements in the U.S., Washington's policy gradually shifted toward indirect support for the idea of establishing a national state for the Jews in Palestine.

Citation: Mohammad Khalid, Sh. (2025). The United States' approach to the expulsion of French Jews (1939–1945). *Journal of Politics in the Mirror of History*, 2(3), 32- 42.

© Authors retain the copyright and full publishing rights

Publisher: Urmia University.

DOI: <https://doi.org/10.30466/jhf.2026.57006.1064>

DOR: <https://dorl.net/dor/20.1001.1.30606411.1404.2.3.3.5>

Extended Abstract

Introduction

During the Second World War, the issue of genocide—and particularly the fate of the Jews in France—became one of the most significant and contentious topics in contemporary history. The emergence of organized violence and inhumane policies under the Vichy regime, which maintained a structural alignment with Nazi Germany's anti-Jewish measures, not only highlights the catastrophic dimensions of this period but also underscores the urgent need for historical and analytical re-examination of these events. From this perspective, an investigation into the role of France's domestic political institutions, alongside the pressures and exigencies of the international system, is indispensable for a precise understanding of this historical epoch. This study initially seeks to clarify the social and political conditions of Jews in France by analyzing the policies and responses of the Vichy regime, grounding the analysis in historical documents and sources. The widespread oppression and persecution endured by Jews in the years preceding the war as well as during the Second World War were not merely a threat to their physical existence; they also laid the groundwork for the emergence of a global discourse aimed at exposing anti-Jewish policies and critiquing the structures complicit with Nazism. Within this framework, revisiting the policies of the Vichy regime as part of the history of state responsibility for mass atrocities acquires particular importance. Indeed, adopting an analytical-historical approach, this study examines Vichy regime policies toward Jews while simultaneously considering the responses and stances of transregional actors—most notably the United States—in the face of these developments. The article is structured around three main axes: first, the social and political situation of Jews in France prior to the Second World War; second, an analysis of the conduct and policies of the Vichy regime under Nazi German influence during the war; and third, the reaction and position of the United States regarding anti-Jewish policies and their postwar consequences, with particular attention to how the emergence and expansion of the Zionist movement influenced American foreign policy orientation. The present study is based on a comparative analysis of multilingual sources—Arabic, English, French, and Italian. This linguistic diversity enables an examination of the question of French Jews and the role of the United States from multiple intellectual, political, and historical perspectives. Among the Arabic sources, Shaker Nouri's work, *The Zionist Movement in France from the Dreyfus Affair to the Present*, focuses on the evolution of Zionism within the context of French political history, offering an analytical background for understanding the nexus between the Jewish question and the dynamics of transatlantic powers. Similarly, Tawfiq Abubakr's *The United States of America and the Arab-Israeli Conflict*, by examining overarching U.S. policies toward Jewish and Zionist issues, provides a theoretical framework for analyzing America's role in European developments, particularly in France. In the domain of French sources, Romain Duper's *Le Temps vécu des Juifs en France pendant la Seconde Guerre mondiale* concentrates on the lived experience of French Jews during the war, reconstructing the social, cultural, and psychological dimensions of the period and enabling connections to be drawn between domestic French developments and international policies. The use of this work helps the present study move beyond a purely political level of analysis to attend to the human and historical layers of the issue. Together, these works—along with other thematically related sources—form the theoretical and analytical framework of the present study and provide a basis for examining the historical role of the United States in developments related to the Jewish question in France within a multidimensional and interdisciplinary context.

Material & Methods

The present study seeks to examine the influence of human, economic, and geopolitical factors on the foreign policy orientation of the United States by elucidating the theoretical and intellectual foundations of U.S. political decision-making. The research methodology employed in this study is based on the description and analysis of a historical event.

Results and discussion

Examining and analyzing the United States' foreign policy regarding the issue of Jews in France during World War II is not merely aimed at identifying the country's ideological or religious perspectives but rather reflects a historical approach to the study of international relations, highlighting the role of the U.S. in shaping the political trajectory of nations based on its strategic interests and objectives. This study seeks to investigate the influence of human, economic, and geopolitical factors on the orientation of U.S. foreign policy by explaining the theoretical and intellectual foundations of American political decision-making. In this context, the situation of French Jews at different stages of World War II and the behavior of the Vichy government toward them are analyzed to show that a significant part of the anti-Jewish policies in France was rooted in structural collaboration with Nazi Germany. The findings indicate that during the early stages of the war, the United States adopted an ambiguous and indecisive stance toward these developments; however, in the final stages of the war, coinciding with the growing influence of Zionist movements in the U.S., Washington's policy gradually shifted toward indirect support for the idea of establishing a national state for the Jews in Palestine.

Conclusion

After the end of the Second World War, European Jews, through extensive cooperation with the United States, were able to carry out a large-scale organization to support survivors and facilitate their emigration. Thousands of survivors were transferred to safe zones, while many others saved their lives with financial and humanitarian assistance. Concurrently, efforts were made to support Jews worldwide—particularly in the United States—in order to establish a cohesive and organized community in Palestine and to restore the rights of war survivors in Europe (Ford, 2013: 179). These actions aimed to attract Washington's attention and secure financial, humanitarian, and political backing, thereby making possible the reconstruction of Jewish communities in Europe and migration to Palestine. European Jews also sought to demonstrate that the harm and oppression inflicted upon them should be redressed through organized international action, and that the United States and its allied governments bore responsibility for their protection. In France as well, coordinated efforts were undertaken to repatriate survivors and collect aid, enabling Jews to benefit from American support. These measures included identifying needs, gathering financial and humanitarian assistance, and establishing support networks for survivors. During this period, the United States pursued two major approaches: (1) supporting European Jews to prevent further violence and ensure their security; and (2) facilitating Jewish migration to Palestine and creating social and political structures for the Zionist community. These policies were significant not only for Jews but also for global security and stability, serving as an example of international cooperation to address the consequences of World War II and Nazi policies. Jewish organizations and associations in Europe and the United States played a key role in providing financial resources and social support for survivors. Through these organizations, the United States facilitated protective and migratory measures. These programs included support for the reconstruction of Jewish communities, asset management, and assistance with legal migration to Palestine, ultimately leading to the creation of an extensive network for the protection of Jewish rights.

Declarations

Funding: This research received no external funding.

Authors' Contribution: The author approved the manuscript's content and agreed on all aspects of the work.

Conflict of Interest: The author declares that they have no conflicts of interest.

Acknowledgements: The author would like to thank the manuscript reviewers whose invaluable feedback improved the quality of the manuscript.

رویکرد ایالات متحده آمریکا در قبال بیرون کردن یهودیان فرانسه (۱۹۳۹-۱۹۴۵ میلادی)

شیوان محمد خالد^۱

۱- گروه تاریخ، دانشکده علوم انسانی، دانشگاه دھوک، دھوک، عراق

چکیده	اطلاعات مقاله
<p>بررسی و تحلیل سیاست خارجی ایالات متحده آمریکا در قبال مسئله یهودیان در فرانسه طی جنگ جهانی دوم، صرفاً معطوف به شناسایی دیدگاه‌های ایدئولوژیک یا دینی این کشور نیست، بلکه ناظر بر یک رویکرد تاریخی در تحلیل روابط بین‌الملل است که نقش آمریکا را در جهت‌دهی به مسیر سیاسی کشورها بر اساس منافع و اهداف استراتژیک خود آشکار می‌سازد. پژوهش حاضر می‌کوشد با تبیین مبانی نظری و فکری تصمیم‌سازی‌های سیاسی ایالات متحده، تأثیر عوامل انسانی، اقتصادی و ژئوپلیتیکی را بر جهت‌گیری سیاست خارجی این کشور بررسی کند. در این راستا، وضعیت یهودیان فرانسه در مقاطع مختلف جنگ جهانی دوم و نحوه رفتار حکومت ویشی با آنان مورد تحلیل قرار می‌گیرد تا نشان داده شود که بخش مهمی از سیاست‌های ضدیهودی در فرانسه ریشه در همکاری ساختاری با آلمان نازی داشت. یافته‌های پژوهش نشان می‌دهد که ایالات متحده در مراحل نخست جنگ، موضعی مبهم و غیرقاطع در قبال این تحولات اتخاذ کرد؛ اما در مراحل پایانی جنگ و هم‌زمان با گسترش نفوذ جریان‌های صهیونیستی در آمریکا، سیاست واشنگتن به تدریج به سمت حمایت غیرمستقیم از ایده تشکیل یک دولت ملی برای یهودیان در سرزمین فلسطین سوق یافت.</p>	<p>نوع مقاله: مقاله پژوهشی</p> <p>دریافت: ۱۴۰۵/۰۲/۰۳</p> <p>پذیرش: ۱۴۰۵/۰۳/۰۹</p> <p>صص: ۳۲-۴۲</p> <p>واژگان کلیدی: ایالات متحده آمریکا، فرانسه، نسل‌کشی، یهودیان.</p>
<p>استناد: محمد خالد، شیوان. (۱۴۰۴). رویکرد ایالات متحده آمریکا در قبال بیرون کردن یهودیان فرانسه (۱۹۳۹-۱۹۴۵ میلادی). <i>نشریه سیاست در آینه تاریخ</i>، ۳(۳)، ۳۲-۴۲.</p> <p>© نویسندگان حق چاپ و حقوق کامل نشر را حفظ می‌کنند. ناشر: دانشگاه ارومیه.</p> <p>DOI: https://doi.org/10.30466/jhf.2026.57006.1064 DOR: https://dorl.net/dor/20.1001.1.30606411.1404.2.3.3.5</p>	

مقدمه

در دوران جنگ جهانی دوم، مسئله نسل‌کشی و به‌ویژه سرنوشت یهودیان در فرانسه، به یکی از مهم‌ترین و مناقشه‌برانگیزترین موضوعات تاریخ معاصر بدل شد. طرح موضوع خشونت سازمان‌یافته و رفتارهای ضدانسانی حکومت ویشی، که در هماهنگی ساختاری با سیاست‌های آلمان نازی علیه یهودیان، نه تنها ابعاد فاجعه‌بار این دوره را برجسته می‌سازد، بلکه ضرورت بازخوانی تاریخی و تحلیلی این رخدادها را دوچندان می‌کند. از این منظر، بررسی نقش نهادهای سیاسی داخلی فرانسه در کنار فشارها و الزامات نظام بین‌الملل، برای فهم دقیق این دوره تاریخی امری اجتناب‌ناپذیر است.

پژوهش حاضر در ابتدا با هدف روشن‌ساختن وضعیت اجتماعی و سیاسی یهودیان در فرانسه، به تحلیل سیاست‌ها و واکنش‌های حکومت ویشی در قبال آنان می‌پردازد و این امر را با تکیه بر اسناد و منابع تاریخی دنبال می‌کند. ستم و آزار گسترده‌ای که یهودیان در سال‌های پیش از آغاز جنگ و نیز در طول جنگ جهانی دوم متحمل شدند، صرفاً تهدیدی علیه موجودیت فیزیکی آنان نبود، بلکه زمینه‌ساز شکل‌گیری یک گفتمان جهانی در افشای سیاست‌های ضدیهودی و نقد ساختارهای همکاری با نازیسم شد. در این چارچوب، بازخوانی سیاست‌های حکومت ویشی به‌منزله بخشی از تاریخ مسئولیت سیاسی دولت‌ها در قبال جنایات جمعی، اهمیت ویژه‌ای می‌یابد.

در واقع پژوهش با رویکردی توصیفی-تاریخی، سیاست‌های حکومت ویشی در قبال یهودیان را بررسی کرده و هم‌زمان واکنش‌ها و مواضع بازیگران فرمانطقه‌ای، به‌ویژه ایالات‌متحده آمریکا، را در برابر این تحولات موردتوجه قرار می‌دهد. مقاله حاضر بر سه محور اصلی استوار است: نخست، بررسی وضعیت اجتماعی و سیاسی یهودیان در فرانسه پیش از جنگ جهانی دوم؛ دوم، تحلیل رفتار و سیاست‌های حکومت ویشی تحت تأثیر آلمان نازی در دوران جنگ؛ و سوم، واکنش و موضع‌گیری ایالات‌متحده در قبال سیاست‌های ضدیهودی و پیامدهای پس از جنگ، به‌ویژه تأثیر شکل‌گیری و گسترش جریان صهیونیستی بر جهت‌گیری سیاست خارجی آمریکا.

پژوهش حاضر بر پایه تحلیل تطبیقی منابع چندزبانه عربی، انگلیسی، فرانسوی استوار است. این تنوع زبانی امکان بررسی مسئله یهودیان فرانسه و نقش ایالات‌متحده را از منظرهای متفاوت فکری، سیاسی و تاریخی فراهم می‌سازد. در میان منابع عربی، اثر شاکر نوری با عنوان «الحرکة الصهیونیة فی فرنسا من قضیة دریفوس إلى الوقت الحاضر» با تمرکز بر تحولات صهیونیسم در بستر تاریخ سیاسی فرانسه، زمینه‌ای تحلیلی برای فهم پیوند میان مسئله یهودیان و تحولات قدرت‌های آتلانتیکی ارائه می‌دهد. همچنین کتاب توفیق ابوبکر با عنوان «الولايات المتحدة الأمريكية والصراع العربی الإسرائيلي» با بررسی سیاست‌های کلان ایالات‌متحده در قبال مسائل یهودی و صهیونیستی، چارچوبی نظری برای تحلیل نقش آمریکا در تحولات اروپا، به‌ویژه فرانسه، فراهم می‌آورد. در حوزه منابع فرانسوی، اثر رومن دوپر با عنوان *Le Temps vécu des Juifs en France pendant la Seconde Guerre mondiale* با تمرکز بر تجربه زیسته یهودیان فرانسه در خلال جنگ جهانی دوم، به بازسازی ابعاد اجتماعی، فرهنگی و روانی این دوره می‌پردازد و امکان پیوند میان تحولات داخلی فرانسه و سیاست‌های بین‌المللی را فراهم می‌سازد. بهره‌گیری از این اثر، به پژوهش حاضر کمک می‌کند تا از سطح تحلیل صرفاً سیاسی فراتر رفته و لایه‌های انسانی و تاریخی مسئله را نیز موردتوجه قرار دهد. مجموعه این آثار، همراه با دیگر منابع هم‌موضوع، چارچوب نظری و تحلیلی پژوهش حاضر را شکل داده و زمینه‌ای فراهم می‌کنند تا نقش تاریخی ایالات‌متحده در تحولات مرتبط با مسئله یهودیان در فرانسه، در بستری چندبعدی و میان‌رشته‌ای موردبررسی قرار گیرد. این رویکرد، پژوهش را از تکرار روایت‌های کلی و تقلیل‌گرایانه دور کرده و آن را به‌سوی تحلیلی تاریخی-انتقادی سوق می‌دهد.

سیاست دولت ویشی نسبت به یهودیان فرانسه

در جریان جنگ جهانی دوم (۱۹۳۹-۱۹۴۵ میلادی)، یهودیان ساکن فرانسه، همانند دیگر شهروندان فرانسوی، در مناطق تحت اشغال فرانسه پراکنده بودند. بر اساس آمار، از مجموع حدود ۳۲۰ هزار یهودی ساکن فرانسه، تقریباً ۱۸۰ هزار نفر تابعیت فرانسوی داشتند (Dupre, M.P: 71). با این حال، اقدامات نازی‌ها علیه این یهودیان باعث شد که بسیاری از آنان به اردوگاه‌های مرگ در قلمرو تحت کنترل نازی‌ها منتقل شوند و در جریان آن، نسل‌کشی رخ داد (The New Encyclopedia Britannica: 13).

بسیاری از یهودیان فرانسه تحت فشار رژیم‌های نازی قرار گرفتند و به تدریج به اروپای مرکزی، به‌ویژه از کشورهای آلمان و ایتالیا منتقل شدند. برخی از این یهودیان از طریق دولت فرانسه با خشونت و محرومیت مواجه شدند و اقدامات سخت‌گیرانه‌ای برای آن‌ها اعمال شد تا از سرزمین خود رانده شوند و به اردوگاه‌ها منتقل گردند. به‌طور کلی، یهودیان فرانسه از سوی دولت ویشی تحت سرکوب و محدودیت شدید قرار گرفتند (Khalifa, 2011: 31). در واقع پس از شکست فرانسه به دست آلمان نازی در سال ۱۹۴۰ میلادی، دولت جدیدی به نام دولت ویشی شکل گرفت که سیاست خود را در جهت همکاری با آلمان نازی قرار داد و یهودیان فرانسه را برای انتقال به اردوگاه‌ها تحت نظارت قرار داد. دولت ویشی مسئولیت شناسایی به‌ویژه در مناطق آژاس، و تحویل آنان به مقامات نازی را برعهده داشت. در ۱۷ ژوئیه ۱۹۴۰ میلادی، نخستین اقدام عملی برای دستگیری و انتقال یهودیان انجام شد و بسیاری از آنان به اردوگاه‌ها فرستاده شدند (Weisberg, 1996: 446).

نتایج اقدامات دولت ویشی و رفتارهای خشونت‌آمیز نازی‌ها باعث شد که بسیاری از یهودیان فرانسه در شرایطی سخت قرار گیرند و سرنوشت آنان به‌شدت تحت تأثیر سیاست‌های نازی‌ها و دولت ویشی باشد (السودانی، ۲۰۰۸: ۳). این اقدامات تبعات شدیدی بر زندگی یهودیان فرانسه و امنیت و زندگی اجتماعی آنان داشت و موضوعی مهم برای بررسی تاریخ جنگ جهانی دوم و نسل‌کشی یهودیان در فرانسه محسوب می‌شود (Dupre, M.P: 73). در همان سال، ژنرال تیتان مسئولیت انتقال حدود ۸۰ هزار یهودی به منطقه اشغال‌شده فرانسه را برعهده داشت و آنان را برای خدمت در ارتش آلمان در سرزمین‌های هلند آماده می‌کرد. این اقدام، بزرگ‌ترین و گسترده‌ترین برنامه انتقال یهودیان از فرانسه به مناطق تحت سلطه نازی‌ها بود (Weisberg, 1996: 447). ژنرال تیتان در ۲۷ سپتامبر ۱۹۴۰ میلادی اقدام به تصویب قوانین نزدیک به قوانین نازی کرد که بسیاری از آن‌ها در سال ۱۹۳۳ میلادی به تصویب رسیده بودند. این قوانین فرانسوی بر اساس نگرش ضدیهودی^۱ تدوین شدند (پالمر، ۱۹۹۲: ۶۰۵). در این چارچوب، یهودیان فرانسوی و خارجی تحت نظارت و کنترل شدید دولت ویشی قرار گرفتند و محدودیت‌های متعددی بر زندگی اجتماعی و اقتصادی آنان اعمال شد. دولت ویشی شدیدترین اقدامات را برای نقض حقوق یهودیان انجام داد و بسیاری از این اقدامات در سراسر اروپا اجرا شد. تصمیمات نازی‌ها در این زمینه بر دولت ویشی تحمیل شده بود (Maritain, 1942:268).

به‌طور کلی با تشکیل دولت ویشی و هماهنگی با سیاست‌های دولت نازی، اقدامات ضدیهودی در فرانسه افزایش یافت. آلمان نازی با نگرشی نژادپرستانه و بر اساس ایدئولوژی ضدیهودی، فشار شدیدی بر دولت ویشی وارد کرد تا یهودیان فرانسه را تحت کنترل شدید قرار دهد (Singer, 1980:140). از اوایل سال ۱۹۴۱ میلادی، نازی‌ها با دقت و برنامه‌ریزی، فهرست یهودیان فرانسه را تهیه کردند و دولت ویشی مسئولیت ثبت و شناسایی آنان را برعهده داشت. این اقدامات از نظر قانونی و اجرایی با هدف کنترل و محدودسازی یهودیان صورت می‌گرفت و نشان‌دهنده هماهنگی کامل بین دولت ویشی و مقامات نازی بود (Nouri, 1986:67). دولت ویشی، برخلاف برخی باورها که آن را صرفاً ناظر بر انتقال یهودیان می‌دانستند، خود فعالانه در محدود کردن آزادی‌ها و محروم‌سازی اقتصادی یهودیان مشارکت داشت و آنان را مجبور به پیروی از محدودیت‌های شدید می‌کرد (Gunther, 1961: 19).

در سال ۱۹۴۲ میلادی، فشارها و محدودیت‌ها علیه یهودیان فرانسه افزایش بیشتری یافت و بسیاری از آن‌ها در معرض تهدید مستقیم و مجازات‌های سخت قرار گرفتند. اقدامات تند دولت ویشی علیه یهودیان، به‌ویژه در جریان دستگیری‌های ۷ و ۸ ژوئیه ۱۹۴۲ میلادی، به‌طور مشخص باعث محدودسازی شدید آزادی‌ها و مصادره اموال آنان شد. در این دوره، یهودیان مجبور به انجام فعالیت‌های تحمیلی و انتقال اموال خود به دولت شدند و بسیاری از آنان تحت مجازات‌های سنگین قرار گرفتند (Ben, 1940:31; Dupre, M.P: 75). در همان زمان، اعلام شد که دستگیری‌ها برای بازداشت یهودیان در تاریخ ۳ و ۴ دسامبر انجام خواهد شد. این دستگیری‌ها با شدت و گستردگی بسیار صورت گرفت (عبدالصمد، ۲۰۱۵: ۲۶۳)، در همان زمان بازارها و مراکز خرید نیز فعال بودند و بسیاری از یهودیان در فعالیت‌های تجاری مشغول بودند. این اقدامات با هدف شناسایی و جمع‌آوری همه یهودیان و اعمال محدودیت‌های شدید اقتصادی و اجتماعی علیه آنان انجام شد (Dupre, M.P: 75).

ارتش نازی‌ها، فهرستی از خانواده‌های یهودی تهیه نمود و در هنگام بازداشت‌ها، بسیاری از یهودیان به اجبار از خانه‌ها و مشاغل خود اخراج شدند. این اقدامات با هدف کنترل کامل جامعه یهودی فرانسه و مصادره دارایی‌ها و اموال آن‌ها صورت گرفت. در جریان

^۱ Antisemitism

بازداشت‌ها و انتقال‌ها، پلیس فرانسه و دیگر مقامات محلی به یاری نیروهای نازی پرداختند و یهودیان به‌زور از منازل و کسب‌وکارهای خود اخراج شدند. بسیاری از یهودیان هنوز نمی‌دانستند که چه سرنوشتی و آینده‌ای پیش رو دارند (Dupre, M.P.: 77). این اقدامات و سیاست‌های شدید دولت فرانسه، بر اساس نگرش نازی‌ها نسبت به یهودیان اروپایی و برای کنترل کامل آنان انجام شد. این سیاست‌ها نه تنها امیدی برای نجات یهودیان باقی نگذاشت، بلکه آنان را با سرنوشتی تلخ و غیرقابل‌پیش‌بینی مواجه ساخت. در این شرایط، بسیاری از یهودیان متحیر و پرسش‌گر بودند که: «چرا ما؟ ما یهودیان آلمان و ایتالیا نیستیم، پس چرا در فرانسه دستگیر شده و به سرزمین‌های تحت سلطه ایالات‌متحده یا دیگر مناطق منتقل می‌شویم؟» و این پرسش‌ها نشان‌دهنده حیرت و درماندگی آنان در برابر سیاست‌های سرکوبگرانه بود (Khalifa, 2011: 31).

موضع‌گیری ایالات‌متحده در قبال کوچاندن یهودیان

در میان کشورهای دارای موضع سیاسی نسبت به کوچ اجباری و آوارگی یهودیان، ایالات‌متحده آمریکا جایگاه ویژه‌ای داشت. این کشور، در آغاز با اصل مهاجرت یهودیان موافقت مشروط نشان داد و در سال ۱۹۴۱ میلادی دولت واشنگتن اعلام کرد که ایالات‌متحده در امور داخلی فرانسه مداخله نخواهد کرد؛ اما در عین حال، با پذیرش تعداد محدودی از کودکان یهودی و خانواده‌های آنان در خاک آمریکا موافقت نمود، به‌ویژه کسانی که توانایی مالی یا روابط خاصی با مؤسسات یهودی فرانسه داشتند (Perchenet, 1988: 22). موضع ایالات‌متحده در برابر پذیرش یا عدم پذیرش یهودیان فرانسوی، تحت تأثیر نگرانی از ورود گسترده پناهجویان اروپایی بود. واشنگتن بر این باور بود که گشودن مرزها در بحبوحه جنگ جهانی دوم می‌تواند برای امنیت ملی کشور خطرناک باشد. با این حال، مخالفت عمومی در داخل آمریکا نسبت به پذیرش مهاجران یهودی چندان شدید نبود (السودانی، ۲۰۰۹: ۲۶)، بلکه بیشتر جنبه اقتصادی و سیاسی داشت (ابوبکر، ۱۹۸۶: ۴۲). در همان زمان، در وزارت خارجه آمریکا، موضوع بحران اقتصادی، افزایش یهودستیزی و کوچاندن یهودیان در اروپا مورد بحث قرار گرفت. اما به دلیل وجود «قانون مهاجرت سال ۱۹۲۴»^۱ که ورود مهاجران را به شدت محدود می‌کرد، یهودیان برای ورود به آمریکا با موانع قانونی و اداری بسیاری روبه‌رو بودند (ابوبکر، ۱۹۸۶: ۳۸). وزارت خارجه آمریکا، با وجود آگاهی از رفتارهای نژادپرستانه نازی‌ها و سیاست‌های ضدیهودی آنان، از مداخله مستقیم خودداری کرد. این سیاست بی‌تفاوتی، موجب شد که دولت آمریکا در برابر نسل‌کشی و تبعیض نژادی علیه یهودیان واکنشی جدی نشان ندهد و تنها به محکومیت‌های لفظی بسنده کند (O'Brien, 1986: 98).

در اوت ۱۹۴۲ میلادی، وزارت خارجه آمریکا گزارشی از «هارت ریگنر»، نماینده کنگره جهانی یهود در ژنو، دریافت کرد که در آن به طرح نازی‌ها برای نابودی کامل یهودیان اشاره شده بود. با این حال، این گزارش در ابتدا اجازه انتشار نیافت و تنها از طریق ارتباطات غیررسمی بریتانیایی به دست استیفن وایز، رئیس کنگره جهانی یهود، رسید. او درخواست کرد که این گزارش به اطلاع عموم آمریکایی‌ها برسد، اما وزیر خارجه وقت (سامر ولز) خواستار سکوت و بررسی بیشتر شد. در نتیجه، گزارش تا ۲۴ نوامبر ۱۹۴۲ میلادی منتشر نشد، زمانی که خود وزارت خارجه اطمینان یافت صحت گزارش قطعی است (O'Brien, 1986: 100). ایالات‌متحده از سال ۱۹۴۰ میلادی به بعد، با وجود آگاهی از وضعیت دشوار یهودیان در اروپا، صدور ویزا را سخت‌تر کرد و به سفارت‌ها و کنسولگری‌های خود دستور داد تا تنها در موارد خاص مجوز ورود صادر کنند. در واقع، سیاست امنیت داخلی و ترس از نفوذ عوامل دشمن باعث شد که ورود پناهندگان یهودی به آمریکا به شدت کاهش یابد. در حالی که با آغاز رسمی ورود آمریکا به جنگ جهانی دوم در دسامبر ۱۹۴۱ میلادی، این سیاست‌ها حتی محدودتر شد و در نهایت تنها تعداد کمی از یهودیان (حدود ۲۰۰ هزار نفر) توانستند تا آن زمان به خاک آمریکا پناه ببرند (الضیفی، ۲۰۱۰: ۳۰).

یهودیان فرانسه و پیوند با جنبش صهیونیستی

یهودیان فرانسه، به‌ویژه آن‌هایی که به صهیونیسم اعتقاد داشتند، تلاش می‌کردند تا سکونتگاه دائمی یهودیان را در فلسطین ایجاد کنند. آن‌ها آگاه بودند که ایالات‌متحده آمریکا نقش بسیار مهمی در معادلات جهانی و به‌ویژه در امور سیاسی و اقتصادی دارد. این یهودیان دریافته بودند که واشنگتن می‌تواند در سرنوشت جهانی و مسئله یهودیان فرانسه تأثیرگذار باشد؛ بنابراین تلاش کردند با

¹ Quota Act of 1924

فعالیت‌های گسترده و استفاده از روابط مالی و سیاسی خود، فشار بر دولت آمریکا را برای حمایت از اهداف صهیونیستی افزایش دهند. این اقدامات در نهایت باعث شد که ایالات متحده به نوعی مسئولیت نیمه‌رسمی در قبال یهودیان اروپایی بپذیرد و با ورود برخی از آن‌ها موافقت کند (Stevens, 1962: 117).

یکی از نمونه‌های شاخص این تلاش‌ها، کنفرانس بلیتمور^۱ بود که بین ۹ تا ۱۱ می ۱۹۴۲ میلادی در هتل بلیتمور نیویورک برگزار شد. این کنفرانس که توسط سازمان آمریکایی صهیونیستی (OAZ) برگزار شد، هدفمندترین تلاش برای هماهنگی و برنامه‌ریزی یهودیان آمریکایی به منظور کمک به یهودیان اروپا بود. در این نشست، سیاست‌ها و طرح‌های دقیق برای حمایت از مهاجران و پناهندگان یهودی مطرح شد و راهکارهای مقابله با تهدید نازی‌ها بررسی گردید. همچنین طرحی برای ایجاد دولت یهودی در فلسطین و ساماندهی مهاجران یهودی ارائه شد، بدون آن که مرزهای قانونی ورود به آمریکا زیر پا گذاشته شود. در این کنفرانس، ۶۳ قرارداد اجرایی و ۱۸۱ نماینده از سازمان‌های مختلف یهودی شرکت داشتند و نتیجه به اطلاع رئیس‌جمهور روزولت رسید تا اقدامات مقتضی برای پناهندگان یهودی اتخاذ شود (ابوبکر، ۱۹۸۶: ۳۱). در ادامه، رئیس‌جمهور روزولت، هر روز وضعیت یهودیان اروپا را پیگیری می‌کرد و تلاش‌های خود را برای افزایش کمک‌ها به آن‌ها افزایش داد. روزولت همچنین با حایم وایزمن، رهبر جنبش صهیونیستی، در مورد ارائه حمایت رسمی آمریکا از مهاجران یهودی مشورت نمود (لی اوبرین، ۱۹۸۶: ۱۰۷). وایزمن بر اهمیت نقش آمریکا در پذیرش و حمایت از یهودیان تأکید کرد و روزولت نیز تصدیق کرد که ایالات متحده باید در این زمینه اقدامات ملموس انجام دهد (الضیفی، ۲۰۱۰: ۶۱).

در واقع تلاش‌های کنفرانس بلیتمور و یهودیان فعال در آمریکا سبب شد که دولت ایالات متحده به تدریج در حمایت از مهاجران یهودی در فلسطین و سایر مناطق دخالت کند و فشار بر بریتانیا برای تسهیل ورود یهودیان افزایش یابد (رشاد، ۲۰۰۹: ۱۵۰). تا سال ۱۹۴۳ میلادی، ایالات متحده آشکارا از اهداف صهیونیستی حمایت می‌کرد و تلاش می‌نمود سیاست‌های بریتانیا در قبال مرزهای فلسطین را تحت فشار قرار دهد (الضیفی، ۲۰۱۰: ۳۷). در این بین واکنش فرانسه و آمریکا در مورد یهودیان شمال آفریقا، وضعیت آن‌ها پس از اکتبر ۱۹۴۲ میلادی تغییرات قابل توجهی داشت. این یهودیان تحت فشار و سرکوب گسترده قرار نگرفتند، اما همچنان در معرض محدودیت‌های شدید و اقدامات قانونی از سوی مقامات فرانسوی بودند. حکومت فرانسه به‌ویژه در شمال آفریقا تلاش می‌کرد تا قوانین سختگیرانه ویشی را اعمال کند و کنترل بر یهودیان را حفظ نماید. با این حال، سیاست‌ها و اقدام‌های فرانسه در الجزایر نشان می‌داد که بسیاری از یهودیان هنوز در معرض خطر مستقیم سرکوب کامل قرار نگرفته‌اند و وضعیت آن‌ها کمی متفاوت از یهودیان فرانسه‌ای تحت اشغال بود.

یهودیان شمال آفریقا برای جلب حمایت بین‌المللی و مقابله با فشارهای محلی، تلاش کردند روابط خود را با دولت ایالات متحده آمریکا برقرار کنند و از واشنگتن برای حفاظت و حمایت از خود درخواست کمک کنند. این تلاش‌ها در نهایت به تماس مستقیم با رئیس‌جمهور روزولت منجر شد. در ۷ اکتبر ۱۹۴۲ میلادی، یهودیان شمال آفریقا طی نامه‌ای به روزولت نوشتند و ضمن تشریح شرایط خود، تأکید کردند: «این اقدامات ما برای نجات جان و دارایی‌های یهودیان انجام می‌شود. ما خواستار آن هستیم که دولت شما با یهودیان آزاد اروپا همدلی کرده و برای حفاظت از جان و اموال آن‌ها اقدام کند. این افراد اکنون در معرض خطر هستند و ما امیدواریم با اقدام فوری و حمایت شما، جان آن‌ها حفظ شود» (Rauch, 1957: 440). در واقع یهودیان شمال آفریقا در دوران حکومت ویشی فرانسه تلاش کردند تا از نفوذ و ارتباطات خود برای حفاظت از جان و اموالشان استفاده کنند. در این راستا، در ۱۷ اکتبر ۱۹۴۲ میلادی، دیداری میان دریا سالار دارلان (نماینده فرانسه و وابسته به دولت ویشی) و رئیس‌جمهور روزولت برگزار شد. در این دیدار، یهودیان توانستند حمایت قابل توجهی برای مقابله با سیاست‌های تبعیض‌آمیز دولت ویشی کسب کنند و مقدمات آزادسازی و تضمین حقوق خود را فراهم سازند (Rauch, 1957: 440). در همان تاریخ، نامه‌ای از سوی یهودیان شمال آفریقا به رئیس‌جمهور روزولت ارسال شد که ضمن آن، وضعیت یهودیان در مناطق تحت کنترل فرانسه و شمال آفریقا شرح داده شده و خواستار مداخله و حمایت قانونی ایالات متحده برای حفاظت از آن‌ها شدند. روزولت تأکید کرد که دولت آمریکا مسئولیت دارد تا از یهودیان محافظت کند و با استفاده از ابزارهای دیپلماتیک فشار لازم بر حکومت ویشی فرانسه اعمال شود (Rauch, 1957: 441).

^۱ Biltmore Conference

همچنین، ارتباط با یهودیان صهیونیست در آمریکا، به‌ویژه با «وایزمن»^۱ برای حمایت از یهودیان شمال آفریقا بسیار مؤثر بود. او روزولت را از شرایط بحرانی یهودیان آگاه ساخت و تأکید کرد که اقدامات فوری برای حفاظت از این گروه ضروری است. هدف این بود که حمایت آمریکا از یهودیان شمال آفریقا و جلوگیری از سوءاستفاده آلمان نازی و دولت‌های محلی تضمین شود (ابوبکر، ۱۹۸۶، ۴۱). آرمان یهودیان در این دوره، جلب حمایت ایالات‌متحده و ایجاد امنیت برای خود در جریان جنگ جهانی دوم بود. واشنگتن نیز با بررسی شرایط، کمک‌ها و حمایت‌های دیپلماتیک و مالی خود را تا سال ۱۹۴۴ میلادی ادامه داد و در همان سال‌ها حدود ۲۰۰ هزار یهودی در شمال آفریقا از این حمایت‌ها بهره‌مند شدند (ناجی، ۲۰۰۴: ۲۰). دولت ویشی فرانسه نیز با تصویب قوانین سختگیرانه، تلاش داشت کنترل بیشتری بر یهودیان در شمال آفریقا و فرانسه اعمال کند. این قوانین به‌شدت علیه یهودیان بود و محدودیت‌های قانونی گسترده‌ای ایجاد کرده بود که حقوق آن‌ها را در فرانسه آزاد محدود می‌کرد و بر دارایی‌ها و زندگی روزمره آن‌ها تأثیر می‌گذاشت (نوری، ۱۹۸۶، ۶۸).

ژنرال هنری ژیرو، فرمانده ارتش فرانسه در شمال آفریقا و به‌ویژه در الجزایر، در دو ماهه سال ۱۹۴۲ میلادی تلاش کرد با اعمال کنترل بر دریاسالار دارلان و سیستم دولت ویشی، از اجرای سیاست‌های تبعیض‌آمیز علیه یهودیان جلوگیری کند. او با استفاده از اختیارات رسمی خود، قوانین جدیدی را تصویب کرد که هدف آن محافظت از یهودیان در برابر اقدامات آلمان نازی در فرانسه بود. این قوانین همچنین شرایط حقوقی را برای مسلمانان و مسیحیان یهودی‌تبار نیز تنظیم می‌کرد و آن‌ها را از محدودیت‌ها و خشونت‌های اعمال‌شده توسط دولت ویشی تا حدی محافظت می‌کرد (Gunther, 1961: 63). ژنرال ژیرو همچنین تلاش کرد تا از طریق کانال‌های بین‌المللی، به‌ویژه در ایالات‌متحده، وضعیت یهودیان را اطلاع‌رسانی کند. او مکاتباتی با یهودیان آمریکایی و مقامات آمریکایی انجام داد و در نیویورک نیز پیگیر حمایت‌های بین‌المللی برای یهودیان شد (William, 1972: 32). اقدامات دولت ویشی فرانسه در این دوره، با فشارهای ژیرو و تلاش‌های او برای حفظ امنیت یهودیان همراه شد. در ۱۶ تا ۱۷ ژوئیه ۱۹۴۳ میلادی، عملیات گسترده‌ای برای ثبت و سازمان‌دهی یهودیان فرانسه انجام شد که طی آن حدود ۱۲۸۸۴ یهودی شناسایی و ثبت شدند و برنامه‌های تبعید و محدودیت‌های نازی‌ها در بسیاری موارد متوقف شد. همچنین در ۱۵ اوت همان سال، نزدیک به ۷۰۰۰۰ یهودی شناسایی و تحت کنترل مستقیم دولت آلمان قرار گرفتند، اما اقدامات پیشگیرانه ژیرو به کاهش آسیب‌ها کمک کرد (Weiner, 1994: 4).

اقدامات یهودیان فرانسه و سیاست‌های پس از جنگ

پس از پایان جنگ جهانی دوم، سازمان‌ها و مقامات مختلف تلاش کردند آثار رفتارهای دولت نازی و دولت ویشی فرانسه را در مورد یهودیان بررسی و جبران کنند. یهودیان صهیونیست در فرانسه با همکاری سازمان‌های بین‌المللی مانند کمیته توزیع مشترک آمریکا^۲ توانستند کمک‌های مالی و ساماندهی گسترده‌ای برای بازگرداندن وضعیت یهودیان به دست آورند و جان بسیاری از یهودیان بازمانده را نجات دهند (نوری، ۱۹۸۶: ۷۳). این اقدامات، همراه با تلاش‌های دولت‌های آمریکا و فرانسه آزاد، زمینه‌ساز ایجاد فرصت‌های مهاجرت برای یهودیان به فلسطین شد. این مهاجرت‌ها از طریق تعامل با مقامات بریتانیایی و صهیونیست‌ها مدیریت می‌شد و با هدف اجرای وعده‌های بیانیه بالفور و ایجاد کشور یهودی در فلسطین انجام شد (رید، ۲۰۰۷: ۷۲-۷۳).

در ماه‌های پس از جنگ، رئیس‌جمهور هاری ترومن دستوراتی را برای بازگرداندن یهودیان به ایالات‌متحده صادر کرد. در ۱۶ اوت ۱۹۴۵ میلادی، نزدیک به ۱۶۰۰۰ یهودی از ایالات مختلف آمریکا پذیرش شدند و در سال‌های بعد، این کمک‌ها و پذیرش‌ها به حدود ۴۰۰۰۰۰ نفر رسید که شامل ۸۰۰۰۰ کودک یهودی نیز می‌شد (Cohen, 1990: 36). ترومن همچنین از ایجاد سیاست‌هایی حمایت کرد که امکان مهاجرت یهودیان به فلسطین را فراهم می‌کرد. سیاست‌های ایالات‌متحده و دولت فرانسه آزاد در این دوره، در دو محور عمده دنبال شد:

محور اول حمایت از یهودیان بازمانده و تأمین امنیت آن‌ها در مناطق تحت کنترل فرانسه آزاد و مناطق تحت نفوذ بریتانیا و آمریکا. محور دوم فراهم کردن زمینه مهاجرت یهودیان به فلسطین و هماهنگی با مقامات صهیونیست و بریتانیایی برای استقرار آن‌ها. این سیاست‌ها، با وجود محدودیت‌های جغرافیایی و سیاسی، توانستند امنیت نسبی برای یهودیان ایجاد کنند و مسیر مهاجرت آن‌ها

¹ Weizmann

² American Joint Distribution Committee

به فلسطین را هموار سازند (Feingold, 1970: 46). ایالات متحده و فرانسه آزاد در این زمینه نمونه عملی همکاری بین‌المللی برای حمایت از بازماندگان جنگ جهانی و مقابله با آثار خشونت نازی‌ها بودند.

نتیجه‌گیری

پس از پایان جنگ جهانی دوم، یهودیان اروپایی با همکاری گسترده با ایالات متحده آمریکا توانستند سازمان‌دهی وسیعی برای حمایت از بازماندگان و مهاجرت آنان انجام دهند. هزاران نفر از بازماندگان به مناطق امن منتقل شدند و بسیاری دیگر نیز با کمک‌های مالی و انسانی جان خود را نجات دادند. هم‌زمان، تلاش‌هایی برای حمایت یهودیان در سراسر جهان، به‌ویژه در ایالات متحده، صورت گرفت تا بتوانند جامعه‌ای منسجم و سازمان‌یافته در فلسطین ایجاد کنند و حقوق بازماندگان جنگ در اروپا احیا شود این اقدامات با هدف جلب توجه واشنگتن و تأمین حمایت‌های مالی، انسانی و سیاسی انجام شد تا بازسازی جوامع یهودی در اروپا و مهاجرت به فلسطین ممکن شود. یهودیان اروپایی همچنین سعی کردند نشان دهند که آسیب‌ها و ظلم‌های وارده بر آنان باید از طریق اقدامات سازمان‌یافته بین‌المللی جبران شود و ایالات متحده و دولت‌های هم‌پیمان مسئول حمایت از آنان هستند. در فرانسه نیز، اقدامات هماهنگ برای بازگرداندن بازماندگان و جمع‌آوری کمک‌ها انجام شد تا یهودیان بتوانند از حمایت‌های آمریکا بهره‌مند شوند. این اقدامات شامل شناسایی نیازها، جمع‌آوری کمک‌های مالی و انسانی و ایجاد شبکه‌های حمایتی برای بازماندگان بود. ایالات متحده در این دوره دو رویکرد عمده داشت: حمایت از یهودیان اروپایی برای جلوگیری از خشونت‌های بیشتر و تضمین امنیت آنان. تسهیل مهاجرت یهودیان به فلسطین و ایجاد ساختارهای اجتماعی و سیاسی برای جامعه صهیونیستی. این سیاست‌ها نه تنها برای یهودیان بلکه برای امنیت و ثبات جهانی نیز اهمیت داشت و نمونه‌ای از همکاری بین‌المللی برای مقابله با آثار جنگ جهانی و سیاست‌های نازی‌ها بود. سازمان‌ها و انجمن‌های یهودی در اروپا و آمریکا نقش کلیدی در تأمین منابع مالی و حمایت اجتماعی برای بازماندگان داشتند و ایالات متحده از طریق این سازمان‌ها، اقدامات حمایتی و مهاجرتی را تسهیل کرد. این برنامه‌ها شامل حمایت از بازسازی جوامع یهودی، مدیریت دارایی‌ها و کمک به مهاجرت قانونی به فلسطین بود و در نهایت به ایجاد شبکه‌ای گسترده برای حفاظت از حقوق یهودیان انجامید.

منابع

- ابوبکر، توفیق. (۱۹۸۶). الولايات المتحدة الأمريكية والصراع العربي الصهيوني، الكويت: ذات السلاسل.
- بالمر، الان. (۱۹۹۲). موسوعة التاريخ الحیث ۱۷۸۹-۱۹۴۵. مترجم سوسن فیصل السامرو یوسف محمد امین، ط ۱.
- رشاد، یوسف. (۲۰۰۹). اليهود العالمی وتاریخ سيطرة اليهود على السلطة فی أمريكا. دار الكتاب العربی، ط ۲، دمشق.
- رید، دوغلاس. (۲۰۰۷). الجدل حول صهیون، ت: ادیب فارس. دمشق: دار علاء الدین، سوسمان سارا، اليهود فی شمال افریقیا بعد هبوط الحلفاء. موسوعة الهولوكوست.
- السودانی، صادق حسن. (۲۰۰۸). لمحات موجزة من تاریخ الصهیونیة ویهود الولايات المتحدة ۱۹۴۵-۱۹۷۳، مجلة دراسات فی التاريخ والاثار. جامعة بغداد، كلية الاداب، العدد ۸.
- السودانی، صادق حسن. (۲۰۰۹). موجات الهجرة اليهودية الرئيسة الى الولايات المتحدة الأمريكية. مجلة الدراسات فی التاريخ والاثار، جامعة بغداد، كلية الاداب، العدد ۱۱.
- فورد، هنری. (۲۰۱۳). اليهود العالمی (المشكلة العالمية الاولى)، ت: اکرم مؤمن. مكتبة ابن سینا، القاهرة: ابراهیم سعید البیضانی، ناجی، طلال. (۲۰۰۴). النفوذ الصهيوني فی العالم بین الحقیقة والوهم الویات المتحدة نموذجاً. دمشق: مرکز دراسات الغد العربی.
- نوری، شاکر. (۱۹۸۶). الحركة الصهيونية فی فرنسا منذ دریفوس حتی الوقت الحاضر. بغداد: دار الشؤون الثقافية العامة.
- لی اوبرین. (۱۹۸۶). المنظمات اليهودية فی الولايات المتحدة الأمريكية. سلسلة دراسات. رقم ۷۶، قبرص.
- الضیفی، میثاق بیات. (۲۰۱۰). السياسة الأمريكية تجاه اسرئیل فی عهد ادارة الرئيس دوايت ايزنهاور ۱۹۵۳-۱۹۶۱. عمان: دار غیداء للنشر والتوزيع.
- عبدالصمد، میرفت. (۲۰۱۵). مؤامرات التاريخ الكبرى (خدع ودسائس ومؤامرات غیرت وجه العالم). دار الکتب العربی، ط ۱، دمشق - القاهرة.

References

- The New Encyclopedia Britannica, Vol 6.
- Ben , R. (1940). L'italiefasciste et l'émigration clandestine des réfugiés juifs en France. Revue européenne des migrations internationales, 27(3).

- Cohen, M. (1990). Truman and Israel , Berkly
- Dupre, R. (2014). Le Temps vécu des Juifs en France pendant la Seconde Guerre mondiale : regards rémois.
- Feingold, H. L. (1970). The Politics of Rescue the Roosevelt Administration and The Holocaust 1938 -1945, Rutgers University Press, New Jersey.
- Gunther, J. (1961). A Fragment of Autobiography , the Fun of Writing the Inside Books: New York.
- Maritain, J. (1942). Religion and Politics in France, Foreign Affairs an American Quarterly, 20, New York.
- Perchenet, A. (1988). Histoire Des Juifs De France, Les Editions Du Cerf, Paris.
- Rauch, B. (1957). The Roosevelt Reader Selected Speeches , Massages Press Conference and Letter of Franklin Roosevelt, Holt Rinehart . Winston Press: New York.
- Singer, B. (1980). Modern France Mind Politics Society . University of Washington Press :Washington.
- Stevens, R. P. (1962). American Zionism and U. S. Foreign Policy 1942-1947: New York.
- Weisberg, R. H. (1996). Vichy Law and the Holocaust in France . New York University , New York.
- Weiner, R. (1994). The Virtual Jewish History Tour.Journal De France , 67, September
- William, A. W. (1972). The Tragedy of American Diplomacy: New York.

COPYRIGHTS

© Authors retain the copyright and full publishing rights. This is an open access article under the CC BY-NC license:

<https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/>

Publisher: Urmia University.